

Sygn. akt I C 1801/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia 6 kwietnia 2017 roku**

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

**w składzie:**

**Przewodniczący:** SSR Katarzyna Niemczyk

**Protokolant:** starszy sekretarz sądowy M. K.

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2017 roku w Słupsku

na rozprawie

**sprawy z powództwa A. W.**

**przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda A. W. kwotę 18.458,71 zł (osiemnaście tysięcy czterysta pięćdziesiąt osiem złotych i 71/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13.02.2015 roku do dnia 31.12.2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.900,22 zł (dwa tysiące dziewięćset złotych i 22/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 23,77 zł (dwadzieścia trzy złote i 77/100) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 91,93 zł (dziewięćdziesiąt jeden złotych i 93/100) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

sygn. akt I C 1801/15

## UZASADNIENIE

Powód A. W., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 23.230,30 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13.02.2015 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 12.01.2015 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd powoda marki A. (...) o nr rej. (...). Sprawca kolizji ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady i przyznał powódce odszkodowanie w kwocie 18.655,11 zł.

Powód zarzucił pozwanemu bezpodstawne obniżenie wartości cen detalicznych oryginalnych części zamiennych (z logo producenta pojazdu) o 45 %, wartości materiałów lakierniczych oraz wartości średnich stawek za roboczogodzinę. Zdaniem powoda należne powodowi odszkodowanie powinno wynosić 41.885,41 zł, a zatem przysługuje mu kwota dochodzona pozwem (41.885,41 zł – 18.655,11 zł = 23.230,30 zł).

Na uzasadnienie żądania zapłaty odsetek, powód powołał się na to, że pozwany powinien był wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez radcę prawnego, w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych /k. 30 – 34/.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany przyznał swoją odpowiedzialność co do zasady za skutki zdarzenia z dnia 12.01.2015 roku.

Podał, że wypłacone powodowi odszkodowanie w wysokości 18.655,11 zł pozwala na przywrócenie przedmiotowego pojazdu do stanu technicznego sprzed zdarzenia z dnia 12.01.2015 roku.

Podniósł, iż ewentualne należne powodowi odszkodowanie winno być ustalone w kwocie netto.

Zdaniem pozwanego grubość powłoki lakierniczej na przednich elementach pojazdu była ponadnormatywna, co nakazywało przyjęcie korekty wartości elementów z tego tytułu, bowiem są to elementy niepełnowartościowe, uprzednio naprawiane. Nadto drzwi TP pojazdu posiadały uszkodzenia w postaci zarysowań. Zarzucił, iż pojazd powoda brał udział w innych kolizjach przed kolizją z dnia 12.01.2015 roku.

Wskazał, iż powód prowadził działalność gospodarczą, polegającą na naprawie pojazdów samochodowych, wobec czego zachodzi prawdopodobieństwo, iż powód we własnym zakresie naprawił pojazd A. (...), wobec czego nie może żądać zawyżonych stawek za roboczogodzinę, bowiem doszłoby do bezpodstawnego wzbogacenia.

Pozwany zakwestionował nadto żądanie odsetek ustawowych od dnia 13.02.2015 r. wskazując, iż nie złożono mu faktury VAT za naprawę pojazdu.

W piśmie procesowym z dnia 21.09.2016 roku pełnomocnik pozwanego podniósł, iż z dokumentacji wynika, że przed zdarzeniem z dnia 12.01.2015 r. pojazd powoda był znacznie uszkodzony, zaś szkodę zakwalifikowano jako szkodę całkowitą /k. 143 – 144/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12.01.2015 roku doszło do uszkodzenia pojazdu, będącego własnością A. W., marki A. (...), nr rej. (...).

Sprawca szkody był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

(bezsporne)

W dniu 13.01.2015 r. szkoda została zgłoszona pozwanemu.

(dowód: zgłoszenie szkody (...) k. 49 – 51)

Pozwany przyznał i wypłacił powodowi odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu w kwocie 18.655,11 zł.

(bezsporne)

W dniu 7.03.2015 roku A. W. sprzedał pojazd marki A. (...), nr rej. (...), za cenę 50.000,00 zł.

(dowód: kopia umowy sprzedaży z dnia 7.03.2015 roku k. 82)

Wartość pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) według stanu sprzed zdarzenia z dnia 12.01.2015 r. zbliżona była do kwoty 44.900,00 zł.

Koszt przywrócenia tego pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 12.01.2015 r. zgodnie z zaleceniami producenta pojazdu, wynosił 42.213,82 zł brutto.

(dowód: opinia biegłego M. S. k. 93 – 131, pisemna opinia uzupełniająca biegłego k. 183 – 184, ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego złożona na rozprawie w dniu 23.03.2017 roku czas nagrania 00:11:13 – 00:38:34, k. 219 – 220)

Pojazd A. (...), nr rej. (...) nie był zaewidencjonowany w wykazie środków trwałych za rok 2015.

(dowód: kopia ewidencji środków trwałych – tabela amortyzacji za rok 2015 k. 83)

A. W. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...), polegającą na konserwacji i naprawie pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli.

(dowód: zaświadczenie z (...) k. 59)

W 2013 roku pojazd marki A. (...), nr rej. (...), był uszkodzony. Szkodę zakwalifikowano jako szkodę całkowitą.

(bezsporne: pismo pozwanego z dnia 21.09.2016 roku k. 143 – 170)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w części zasługuje na uwzględnienie.

Powód domagał się zapłaty odszkodowania powołując się na kalkulację kosztów naprawy pojazdu, która to naprawa miała doprowadzić pojazd do stanu sprzed szkody z dnia 12.01.2015 roku. Powód nie domagał się od pozwanego zwrotu faktycznie poniesionych kosztów naprawy pojazdu.

Ciężar wykazania okoliczności, że powodowi przysługuje kwota odszkodowania dochodzona pozwem, spoczywał na powodzie. Powód temu obowiązkowi częściowo sprostał.

W sprawie został przeprowadzony dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania szkód samochodowych.

Biegły sądowy M. S. sporządził opinię, w której koszty naprawy pojazdu szacował w trzech wariantach:

- wariant pierwszy z użyciem części nowych, serwisowych;
- wariant drugi z użyciem części używanych,
- wariant trzeci z użyciem części sygnowanych znakiem Q.

Opinia biegłego sądowego nie pozwoliła na ustalenie kosztów naprawy pojazdu z użyciem części sygnowanych znakiem Q (wariant trzeci) według kosztów nabycia tych części z daty powstania szkody. Ceny zakupu tych części w dacie powstania szkody nie są znane. Jak zeznał biegły w opinii ustnej tylko wycena kosztów naparty w oparciu o wariant pierwszy i drugi pozwala na ustalenie kosztów części z daty powstania szkody. Ustalenie odszkodowania na datę inną niż data orzekania o odszkodowaniu uzasadniona jest wypłatą odszkodowania przez stronę pozwaną przed złożeniem pozwu w sądzie. Nieadekwatne byłoby ustalanie kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody na dzień orzekania o odszkodowaniu albowiem do porównania pozostaje odszkodowanie wypłaconego wcześniej. Niezasadne

byłoby to również z uwagi na fakt sprzedaży pojazdu powoda w 2015 roku, gdy cena za którą pojazd został sprzedany jest znana i wpływa na ustalenie wysokości szkody.

Powód oświadczył, że wcześniejsze naprawy pojazdu przeprowadzane były wyłącznie z użyciem części oryginalnych (czas nagrania 00:12:14 na rozprawie w dniu 26.11.2015 roku k. 74).

Twierdzenie to znajduje potwierdzenie w opinii biegłego sądowego, który wskazał, że do naprawy były wykorzystywane części oryginalne używane (opinia pisemna k. 100; opinia uzupełniająca k. 184; opinia ustna, czas nagrania 00:20:28 k. 219).

Hipoteza biegłego sądowego zgodnie, z którą być może wypłacone przed procesem odszkodowanie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, nie jest poparta stanowczymi twierdzeniami i dowodami. Jak zeznał biegły sądowy w opinii ustnej, pojazd, który po przedmiotowej szkodzie został sprzedany za 50.000,00 zł musiał być w bardzo dobrym stanie technicznym (czas nagrania 00:24:08 k. 220). Słusznie zarzuciła strona powodowa, że do wyceny kosztów naprawy nie mogą być przyjmowane potrącenia 50%, albowiem takie części jak choćby decydujące o bezpieczeństwie, nie mogą być używane. Stanowisko powoda znalazło potwierdzenie ustnej opinii biegłego sądowego (czas nagrania 00:25:32 k. 220).

Zgodnie ze słuszną tezą Sądu Najwyższego zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. Ponadto jak w uzasadnieniu przytoczył Sąd Najwyższy, ze względu na kompensacyjny charakter odszkodowania naprawa samochodu przez poszkodowanego nie może być źródłem jego wzbogacenia. Jeżeli więc poszkodowany wybrał restytucję, a skutkiem naprawy nastąpił wzrost wartości samochodu, to świadczenie ubezpieczyciela obejmuje pełny koszt naprawy pomniejszony o wzrost wartości samochodu. Wysokość należnego poszkodowanemu odszkodowania powinna obejmować wszystkie wydatki celowe i ekonomicznie uzasadnione. Takim wydatkiem może być także koszt nowych części potrzebnych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, jeżeli natomiast prowadziłoby to do zwiększenia wartości pojazdu, należy to uwzględnić przy ustalaniu odszkodowania. (tak uchwała SN w składzie 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12.04.2012 roku, III CZP 80/11).

Zasadnym jest rozliczenie wysokości kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu w oparciu o ceny części nowych, czyli zgodnie z wariantem pierwszym opinii biegłego sądowego. Przeprowadzenie naprawy w oparciu o wariant pierwszy opinii biegłego sądowego, a zatem wykonane profesjonalnie, prowadzi do wzrostu wartości pojazdu. Pojazd powoda został sprzedany po szkodzie za cenę 50.000,00 zł. Naprawa w wariantie pierwszym na pewno przywróciłaby stan pojazdu do stanu tego pojazdu, w którym znajdował się w dacie sprzedaży, tj. w dniu 7.03.2015 roku.

Koszt naprawy pojazdu w wariantie pierwszym, z użyciem części nowych, serwisowych, wynosił 42.213,82 zł. Powód otrzymał poza procesem odszkodowanie w kwocie 18.655,11 zł. Pozostała kwota kosztów naprawy wynosi 23.558,71 zł (42.213,82 zł – 18.655,11 zł).

Wartość pojazdu powoda przed przedmiotową szkodą wynosiła 44.900,00 zł. Po szkodzie i po przeprowadzonej naprawie pojazd został sprzedany za cenę 50.000,00 zł. Uznać zatem należy, że profesjonalna naprawa doprowadziła do wzrostu wartości pojazdu o kwotę 5.100,00 zł (50.000,00 zł – 44.900,00 zł).

Wartość 5.100,00 zł należy uwzględnić przy ustalaniu należnego odszkodowania i odliczyć od kosztów naprawy w wysokości 23.558,71 zł. Należne powodowi odszkodowanie wynosi wobec tego kwotę 18.458,71 zł (23.558,71 zł – 5.100,00 zł).

Zarzuty pozwanego dotyczące wypłaty odszkodowania w kwocie netto nie zasługują na uwzględnienie. Pozwany nie wykazał, aby powód miał możliwość odliczenia należnego podatku od towarów i usług.

Niezasadny jest również zarzut pozwanego, w którym domagał się rozliczenia kosztów naprawy według stawek za roboczogodzinę przyjętą przez pozwanego, skoro powód sam pojazd naprawił, a zatem nie mógł przyjąć stawek wyższych od pozwanego. Powód nie domagał się zwrotu kosztów naprawy faktycznie poniesionych, a kosztorysowych. Ciężar wykazania, że koszty te doprowadziłyby do wzrostu wartości pojazdu ponad kwotę ustaloną 5.100,00 zł spoczywał na pozwanym. Pozwany tego nie wykazał. Sąd w sprawie nie ustalał faktycznie poniesionych przez powoda kosztów naprawy pojazdu w zakładzie powoda, albowiem na koszty te oprócz zakupu części składały się m.in. koszty związane w wykorzystaniem i obsługą warsztatu.

Niezasadny był zarzut pozwanego dotyczący terminu, od którego powód domagał się zapłaty odsetek, uzasadniając go niezłożeniem faktury VAT.

Powód dochodził odszkodowania stanowiącego koszty hipotetycznie wyliczonych kosztów naprawy pojazdu, a zatem żądanie przedłożenia faktury VAT jest nietrafne. Pozwany nie kwestionował twierdzenia powoda, że powód domaga się zapłaty odsetek należnych po upływie 30 dni, od dnia zgłoszenia szkody.

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie przepisu art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 363 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 18.458,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13.02.2015 roku do dnia 31.12.2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016 roku do dnia zapłaty, o czym orzekł w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo oddalił, o czym orzekł w punkcie drugim sentencji wyroku.

Koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły łącznie 4.379,00 zł, z czego tytułem opłaty od pozwu 1.162,00 zł, opłaty skarbowej 17,00 zł, wynagrodzenia należnego radcy prawnemu 2.400,00 zł (§6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu), zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego 800,00 zł.

Powód wygrał sprawę w 79,45%, przysługuje mu zatem zwrot kosztów w kwocie 3.479,11 zł.

Koszty procesu poniesione przez pozwanego wyniosły łącznie 2.817,00 zł, z czego tytułem wynagrodzenia radcy prawnego 2.400,00 zł, opłaty skarbowej 17,00 zł, zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego 400,00 zł.

Pozwany wygrał sprawę w 20,55%, przysługuje mu wobec tego zwrot kosztów w 578,89 zł.

Na podstawie przepisu art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.900,22 zł, o czym orzekł w punkcie trzecim sentencji wyroku.

Łącznie tytułem kosztów związanych ze sporządzeniem opinii przez biegłego sądowego na rzecz wydania wyroku został wydatkowany kwota 1.315,70 zł (1.155,01 zł k. 133, 95,91 zł k. 188, 64,78 zł k. 223). Łączna kwota zaliczek wyniosła 1.200,00 zł. Do rozliczenia pozostała kwota 115,70 zł.

Na mocy przepisu art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c., sąd nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupku kwotę 23,77 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, o czym orzekł w punkcie czwartym sentencji wyroku.

Na mocy przepisu art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c., sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupku kwotę 91,93 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, o czym orzekł w punkcie piątym sentencji wyroku.